

Jorge Conde: 'Només si aconseguim connectar amb el públic, la nostra tasca artística tindrà sentit'

Vint-i-sis artistes componen el mosaic de l'art contemporani del Camp de Tarragona, present a la gran exposició 'Breathing time'. Jorge Conde (Barcelona, 1968) confronta l'espectador amb els excessos de la societat contemporània i els seus models típicament consumistes, a través de l'automòbil, entès com a "símbol d'estatus socioeconòmic". Conde creu que els artistes contemporanis haurien d'establir més ponts entre la cultura i la societat civil, perquè la seva obra arribi a connectar amb un públic més ampli, i considera que l'art d'avui en dia ha de ser més "responsable" que "especulatiu". La seva obra es pot veure al Centre de la Imatge de Masglàcies, de Reus, fins al 8 de juny.

Expliqui'ns quin tipus de mostra presentarà.Sota el títol 'The Scarred Transporter' (TST), presento al CIMIR de Reus una instal·lació site-specific i una parcialitat del projecte 'El impostor cotidià', que es va exposar per primera vegada al festival de fotografia i d'arts visuals PhotoEspaña 2011 a Madrid. TST és un projecte d'investigació sobre la utopia tecnològica, la seva relació amb el medi ambient i el nostre comportament com a consumidors. Delimito el camp teòric centrant la investigació sobre l'automòbil en totes les seves versions i modalitats. L'automòbil com a símbol d'estatus socioeconòmic, com a font d'experiències i emocions, una màquina "marcada" que encara encarna la utopia i confirma la supremacia d'un model socioeconòmic global en decadència. Com es pot apreciar, cerco i fotografio vehicles en mal estat, inservibles o desballestats, per tal de subratllar la seva obsolescència programada, una estratègia que emergeix de la societat de consum creant necessitats noves, plantejant promeses d'un benestar efímer, i induint pressions en l'individu i en el paisatge. Costa pensar que en un context de crisi que no sembla conjuntural sinó sistèmica, l'obsolescència programada pugui ser una estratègia desitjable o fins i tot sostenible. Davant la cultura de "l'usar, llençar i comprar quelcom nou", només estesa al "primer món", gradualment reneix la cultura de "la conservació, la reparació i el reciclatge del que és obsolet". La situació econòmica difícil que viuen molts països, així com la misèria que assota determinades zones del globus, exigeixen pràctiques de producció i consum més ètiques, allunyades de l'ostentació i els excessos, i un ús més responsable de la tecnologia. **Com ha de ser la cultura en temps de crisi?** La cultura ha de ser crítica i comprensible, solidària i compromesa amb la societat i amb el seu temps, i ha de difondre sistemes de valors positius. **Per què es tendeix a concebre l'art contemporani com minoritari, és a dir, poc accessible al públic en general?** Perquè per entendre l'art contemporani és necessari que el públic faci un esforç que no sempre obté una gratificació equivalent. És a dir, que moltes vegades els continguts i les propostes artístiques són concebuts sense tenir en compte les característiques del gran públic. I crec que això és un error. Com a artistes, nosaltres hauríem de fer un esforç encara més intens per comunicar millor el nostre treball i construir ponts efectius entre la cultura i la societat civil. Només si aconseguim connectar amb el públic la nostra tasca tindrà sentit i podrà ser valorada pel conjunt de la societat. Si el nostre treball es nodreix de la societat, per què no tornar-li reflexions i productes culturals responsables, intel·ligibles i de qualitat? **Art i crítica social van, necessàriament, de bracet?** No necessàriament -només cal pensar en l'art evasiu, hedonista, elitista, decoratiu, comercial, etc. Malgrat això, crec que en conjuntures com l'actual és imprescindible que l'art sigui menys especulatiu i molt més responsable, que parli dels problemes de la societat, dels seus temors i de tot el que no funciona col·lectivament o aliena l'individu. **És imprescindible dominar més d'un estil artístic?** No. És imprescindible tenir els coneixements suficients per valorar la qualitat i la dificultat dels diferents

estils i tècniques artístiques. També és imprescindible fer-se responsable de la qualitat del treball propi (concepte, execució, difusió, comercialització i repercussió). **És necessari marxar a l'estranger per guanyar-se la vida? S'ho planteja?** Vull pensar que, parlant estrictament d'economia o de supervivència, marxar a l'estranger no és necessari. Ara bé, personalment, professionalment, intel·lectualment i culturalment, marxar a l'estranger, treballar a l'estranger i tenir relació fluida amb gent amb biografies i 'backgrounds' diversos és absolutament indispensable. Decididament sí. **Quina vinculació té la seva obra al territori?** La meua obra és desenvolupa des d'allò general (universal) a allò individual (quotidià). Això vol dir que el contingut dels meus projectes pot tenir efectes profunds en la manera com la cultura serveix per activar determinades reflexions col·lectives que tenen sentit al territori, especialment aquelles que hi existeixen en un estat latent. Per exemple: quan parlo de l'obsolescència programada aplicada a un cotxe, en realitat estic cercant l'estratègia més eficaç perquè la nostra comunitat sigui conscient que és important educar en sistemes de valors positius, en la necessitat d'adoptar pràctiques de producció i consum més ètiques, allunyades de l'ostentació i els excessos, i en fer-ne un ús més responsable de la tecnologia. **Com valora la seva participació al 'Breathing Time'?** Molt positiva! Crec que tot i que s'han assolit els principals objectius del projecte, la proposta hauria de tenir continuïtat i tornar-se encara més productiva i ambiciosa.